

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ท่านพ่อลี

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไร (๓๑ ครับผม) เปลี่ยนหน้าใหม่มาเรื่อยนะพระก็ดี เปลี่ยนหน้าใหม่มาเรื่อย ๆ เขียว เข้าออก ๆ อยู่ตลอด วัดป่าบ้านตาดนี้เป็นตลาดพระ เข้าออก ๆ ตลอดเวลา ใครเข้ามาออกไปให้สังเกตศึกษาด้วยดี พินิจพิจารณาด้วยปัญญา อย่าสักแต่ว่ามา ๆ นะ พระที่มาเกี่ยวข้องกับวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ไม่ใช่ธรรมดา ตั้งแต่สร้างวัดมา พระเข้าออก ๆ นี้ตลอดเวลาตั้งแต่ปี ๒๔๙๙ มา นี้ละพระที่เข้าออก ๆ อยู่ในวัดป่าบ้านตาดเป็นเวลา ๕๐ ปีมาแล้ว จะเป็นจำนวนสักเท่าไร เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ พระ

ตั้งใจมาศึกษาจริง ๆ แล้วก็ควรจะได้พระที่เด่นดัง ๆ ออกไปให้ความร่มเย็นแก่ประชาชนและเพื่อนฝูงด้วยกันมาก ไม่น้อยนะ นี่ไปไหนหมดก็ไม่รู้ ออกจากนี้ไปก็ลงทะเล ๆ แห่งความลุ่มจมนึกไม่รู้นะ อย่างอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มันเหมือนกัน อันนั้นเราพูดจริง ๆ ควรจะเปิดให้เปิดเสียบ้าง เราก็จะแตกนะอยู่วัดหนองผือ เพราะฉะนั้นเวลาเราจะลาพ่อแม่ครูจารย์ไปไหน ดูอาการท่านไม่ยากให้ไป ท่านคงจะดูเวลาเราออกจากวัดไปปฏิบัติแล้วพระเณรจะระเกะระกะให้ขวางหูขวางตาท่านอยู่นั้นแหละ คือเวลาเราอยู่เป็นอย่างหนึ่ง พระเณรทั้งหลายเป็นอย่างหนึ่ง เวลาเราออกไปนี่จะเป็นอย่างหนึ่งแน่นอน

ที่นี้เวลาเราจะลาท่านไปเที่ยวที่ไหน แต่เราไม่ได้ลาตรง ๆ ต้องกราบเรียนปรึกษาหรือเรื่องการทำงานอะไรภายในวัด เมื่อท่านว่าไม่มีอะไร เราก็จะถือโอกาสตรงนั้น หากว่าไม่มีอะไร พอมีโอกาสที่จะไปหาที่ภาวนาชั่วระยะบ้างเราว่าดี เพียงเท่านั้นละ ท่านจะตอบเมื่อไรท่านจะตอบเองนะ ออกปากไว้เท่านั้นแล้วเงียบไปเลย นุ่นได้โอกาสแล้วท่านจะออกละที่นี้ เอ้อ ท่านมหาอยากไปภาวนาก็ไปได้ นั้น ไม่ใช่ที่ว่าบ๊อบไปปุ๊บนะเรากราบเรียนปรึกษาความมุ่งหมายของเราไว้เพียงเท่านั้น ที่นี้ท่านให้ไปก็ไป อาการท่านไม่ยากให้ไป

จะว่ายกตนข่มเพื่อนฝูงก็ให้ว่าไป เราหนักจริง ๆ อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มัน เพราะดูแลสอดส่องพระเณรตลอดเวลา หูไมตึกก็ให้ตี ตาไมตึกก็ให้ตี โง่ก็คิดเพื่อความฉลาดต่อพ่อแม่ครูจารย์มันเกี่ยวกับหมู่เพื่อนทั้งหลาย อยู่อย่างนั้นตลอดเวลา หนัก เราพูดให้ชัด ๆ เราหนักมากทีเดียว อะไร ๆ ต้องสอดส่อง เป็นบ่อของหมู่เพื่อนในวัด นำหน้า ๆ ตลอดเลยไอ้แก๊ง ๆ ก้าง ๆ อย่างนั้นละที่มานั้นมันก็เข้ากันได้แล้ว เราเคยอยู่แล้ว จะมา

แก๊งๆ ก้างๆ อยู่ที่นี่เราเป็นคนดูแล มาที่นี่มันจะเป็นแบบเดียวกันละพระเณรที่มานี่ ออกไปแล้วจึงไม่ค่อยปรากฏความดีงามเด่นสถานที่นั้นที่นี่ ไม่ค่อยมีนะ เป็นยังไง เพราะมาก็สึกแต่ว่ามา ไปสึกแต่ว่าไป อยู่สึกแต่ว่าอยู่ แล้วไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรนะ ศาสนาก็เลยเป็นมูตรเป็นคูไปกับพระกับเณรเรา ที่ปฏิบัติตัวเหลวแหลกแหวกแนวนี้ ไปเสียทั้งนั้น

ศาสนาที่ออกจากศาสดาองค์เอก เลิศไม่มีโลกไหนจะเสมอเหมือนได้ คือศาสดา องค์เอก เลิศในโลกทั้งสาม ธรรมที่พระองค์แสดงก็เลิศอีกเหมือนกัน ที่นี้ธรรมเหล่านั้น พระเรามาปฏิบัติ มันเอามาขยี้ขยำผสมกับมูตรกับคูไปหมด เลยไม่มีอะไรที่จะเด่นจะ ดังเป็นสิริมงคล เป็นที่อบอุ่นในตนเองเลย เพราะเหลวแหลกอยู่ตลอดเวลาด้วยความ ไม่มีสติ ไม่เอาไหนนั่นแหละ นี่ละพระเณรที่มาอยู่กับเรานี้เป็นหมื่นๆ แสนๆ

ที่เรายกหนองผือมาเข้ากับวัดป่าบ้านตาด เข้าได้สนิท มันจะมีแก๊งๆ ก้างๆ อยู่ที่นี่ ได้นั่นแหละ เราอยู่หนองผือเราจะแตกนะ โห พิลึก ตื่นปั๊บนี้จะออกหน้าหมู่ เพื่อน จะว่าเป็นบอยหมู่เพื่อนก็ได้ หรือเป็นผู้นำหมู่เพื่อนก็ได้ อยู่อย่างนั้นตลอด ทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อยทีเดียว ก็เราไปหาทำเอง ทำไม่ได้ไปหาขันตีนิมนต์มา เราไปเอง แล้วยังไปสร้างความหนักหน่วงใจให้ท่านอีกมีอย่างเธอ นี่ละที่เราจะแตก คอย สอดส่องพระเณรทั้งวัดๆ หนัก บอกว่าหนัก ว้างั้นเลย

เวลาเราจะลาท่านไป อากาท่านไม่ยอมให้ไป ท่านเล็งถึงพระเณรทั้งหลาย เวลาเราอยู่เป็นอย่างหนึ่ง เวลาเราไปเป็นอย่างหนึ่ง แต่ท่านก็คิดถึงประโยชน์ส่วนใหญ่ของเราคือจิตตภาวนา ท่านก็ยอมปล่อยให้ไป พุดให้มันชัดๆ เสีย เราเป็นผู้ดูผู้พิจารณาทุกอย่าง ประสบทุกอย่างในวัดป่าหนองผือ ที่นี่มันก็จะเข้ามาในวัดป่าบ้านตาด นี้ มาแก๊งๆ ก้างๆ ไม่ได้นะพระเณร เลอะๆ เทอะๆ ไม่ได้นะ เราอกจะแตกแล้วอยู่ หนองผือนั่นก็ดี มาอยู่ที่นี่ก็จะให้ออกแตกอีกไม่ได้ ให้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

การภาวนาเคยบอกแล้ว อยู่ที่ไหนพระต้องมีสติ ถ้ามีสติเป็นผู้มีความเพียร ความสงบเสงี่ยมงามตาจะอยู่กับผู้มีสติ ถ้าไม่มีสติเลอะๆ เทอะๆ ไปหมด แม้ที่สุดเวลา ภาวนายังไม่ได้เรื่องนะ สติจับตึดๆ จิตที่ยังตั้งรากฐานไม่ได้ เอาค่าบริการ ที่ยังไม่มี รากมีฐานเอาค่าบริการ เราชอบคำใด เช่น พุทโธ หรือธัมโม เป็นต้น สติติดกับนั้นเลย ไม่ยอมให้มันคิดมันอ่านไปที่ไหน เกิดมาจนกระทั่งปานนี้มันคิดมากเท่าไร ได้ ผลประโยชน์อะไร ที่นี้จะให้คิดกับบรรดากับธรรม เช่น พุทโธ เป็นต้น เป็นค่าบริการ ติดกับหัวใจ มีสติติดแนบอยู่นั้น บังคับ มันจะไปไหนวะ

กิเลสไม่เห็นธรรมไปได้ บังคับให้มันได้ ความเสียดายความอยากคิดอยากปรุงรสนี้ของเล่นเมื่อไร บังคับ เราถึงจะรู้ว่ากิเลสมันผาดโผนที่สุดเลย เช่นอย่างค่าบริการ

บังคับๆ ไม่ยอมให้คิดอย่างอื่น มันดันขึ้นมาๆ อยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็น
 อยากทุกอย่าง ดันเข้ามา เราเอาค่าบริการปิดช่องมันไว้ไม่ให้มันออก เอาพุทโธๆ ปิด
 ถ้าใครถือค่าบริการใดก็ให้ถือค่านั้นติด ไม่ให้มันออกจริงๆ ไม่หลายวันละ สัก ๓ วัน
 จะเห็นผลชัดขึ้น ที่มันดันมากๆ นั่นคือกำลังของกิเลส เมื่อกำลังของธรรมหนักเข้าๆ
 กำลังของกิเลสคือความอยากคิดอยากปรุงต่างๆ นั้นจะเบาลงๆ ที่นี้ธรรมก็ก้าวเดินๆ
 จากนั้นก็ตั้งหลักได้ คือจิตสงบ ไม่อยากคิดอยากปรุงละที่นี้ สงบ

จากความสงบแล้วก็สง่างามภายในใจ จำให้ดีทุกคน เราผ่านมาหมด นำมาสอน
 นี้สอนด้วยความผ่านมาแล้วทั้งนั้น วิธีฝึกหัดตนเองเอาเต็มเหนี่ยวทีเดียวแล้วตั้ง
 รากฐานได้ จิตสงบเรียกว่าตั้งรากฐานได้ จากนั้นก็เป็นสมาธิ แน่นหนามั่นคง แล้วก็
 กระจายออกทางปัญญา เมื่อจิตอัมมารถคือมีความสงบใจแล้วไม่หิวโหยในอารมณ์
 พิจารณาทางด้านปัญญา จะแยกธาตุแยกชั้นธสกลกายทั้งเขาทั้งเราให้เป็นอสุภะอสุภัง
 ทุกข์ อนิจจัง อนตตา ปาฐาตีติบตีต ดูให้มันชัดเจนในนี้ เรียกว่าปัญญาก้าวเดิน ผ่าน
 ได้ๆ ไม่สงสัย

ธรรมพระพุทธเจ้าเปิดโล่งเพื่อมรรคผลนิพพาน เราให้กิเลสปิดตันๆ มรรคผล
 นิพพานไม่มี บุญไม่มี บาปไม่มี นี่ละกิเลสไปปิดตันทางมรรคผลนิพพานไปเสีย ทั้งๆ ที่
 ถือศาสนาพุทธนั่นละ มันมีเปรตมีผีอยู่ในหัวใจ มันปิดมรรคผลนิพพานไปเสีย ถึงไม่
 ค่อยได้เรื่องได้ราว พวกกันจำเอาพระทั้งหลาย ประชาชนก็มีกิเลสเหมือนกันเต็มหัวใจ
 นำไปฝึกหัดตัดแปลงตนเองถ้าอยากเป็นคนดีพระดี ธรรมพระพุทธเจ้าไม่เคยสอนใคร
 ให้เสียหายล่มจม แต่กิเลสนี้เอาได้ทั้งนั้น ตั้งแต่ปู่ตายายลูกเต้าหลานเหลนของกิเลส
 เป็นรวงรัง เป็นสกุลแห่งความตมตุนหลอกลวง ลับลมคมในอยู่กับกิเลสทั้งหมด ปลิ้น
 ปล่อนหลอกลวงไม่มีอะไรเกินกิเลส เอาธรรมพาดเข้าไปๆ แล้วสิ่งเหล่านี้จางไปๆ
 ธรรมจะสง่างามภายในใจ เอาละเทศน์เพียงเท่านี้

หลังจ้งหัน

จังหวัดตราดแต่ก่อนลูกศิษย์มีเยอะ แต่ก็คงจะล่องลับไปแล้ว เพราะแต่ก่อนเป็น
 คนกลางคนไป เราไม่ได้ไปจังหวัดตราดนาน ลูกศิษย์คงจะหมดไปแล้ว จังหวัดตราดนี้
 เยอะนะลูกศิษย์ พอพูดถึงเรื่องจังหวัดตราดก็ทำให้ระลึกถึง ที่เคยพูดเสมอว่าโยมหญิง
 ของเล่นเมื่อไร โยมหญิงคนจังหวัดตราด เป็นคู่กันกับโยมทองแดง เป็นคนจังหวัดจันท
 ภาวนาเก่งทั้งคู่ ลูกศิษย์อิตาบัวนี้ เขาเรียกอะไรเป็นเนินหนึ่ง อาจารย์เฟื่องไปพักอยู่ที่
 เนินนั้น เป็นสวนยาง ที่สงบสงัดดี เราก็ดูไม่ได้ถามว่าเขาจะถวายวัดหรือว่าเขาถวายแล้ว
 หรือว่าท่านไปพักธรรมดา แต่เป็นทำเลที่เหมาะสมมาก เดินผ่านทุ่งนาไป ไม่มีถนนผ่าน
 สถานที่เหมาะสมมากในการภาวนา

ตอนนั้นเราไป ท่านเพ็งนี่เราไม่ลืมนะ คือตัดสินใจตอน ๕ โมงเช้าจะไปตราด ก็เรียกท่านเพ็งมา เพ็ง นี่ผมจะไปตราดเดี๋ยวนี้มันมีกิจจำเป็นที่จะต้องไป คราวนี้ผมจะไม่สะดวกนะหากไม่เป็นภัย หากไม่สะดวก จวนเข้าพรรษาแล้วด้วย คอยฟังก็แล้วกัน บอกชัดๆ เลยวันนี้ไม่สะดวก หากจะไป ไม่มีอันตรายอะไรแหละ พอเราเตรียมของปูปี่ปุ๊ๆ รถแต่ก่อนมีสองบริษัท บริษัทรสพ. กับบริษัทเทียนชัย ในระยะเที่ยงมีรถรสพ..ไปออกไปปี่บรถเขาก็มาพอดี เราก็มั่นใจไป

ที่นี้โยมหญิงแก๊งค์อยู่มุนโน้น มีบริเวณที่อุบาสิกาเขาพักอยู่ทางด้าน ดูจะเป็นด้านทิศตะวันออก แก๊งค์กุ๊กกิ๊กจ๊อมา แก๊งค์เป็นคนไม่ชอบพูด ทั้งวันแก๊งค์จะพูดหรือไม่พูดก็ไม่รู้ นิสัยแก๊งค์เฉย แต่ภาวนาสำคัญนะ แก๊งค์ปูปี่ปุ๊ๆ ออกมาศาลาเล็กๆ พระก็มีอาจารย์เฟื่องกับใครอยู่โน้น แก๊งค์ปูปี่ปุ๊ๆ ออกมา ลักษณะตาลีตาลานมา โยมหญิงมาอะไร จะมาอะไรก็ท่านพ่อบัวกำลังมา วังนั้นนะ นี่ท่านกำลังมา ท่านกำลังออกเดินทางมา โยมหญิงไม่ใช่เป็นบ้าแล้วหรือ ใครก็รู้มโหฬารใจแก๊งค์ เป็นบ้ายังไงท่านกำลังออกเดินทางมาเดี๋ยวนี้ ท่านจะมาที่นี่

ที่นี้เราก็มั่นใจไป แต่เราจะไปหาอาจารย์เฟื่องนั้นแหละ จุดนั้นละ แก๊งค์พูดอุบอิบกุ๊กกิ๊กจ๊อตาลีตาลาน ว่าท่านจะมาที่นี่ ใครก็รู้มโหฬารใจแก๊งค์ เอ้า ถ้าหากว่าท่านไม่มา คราวนี้ต้องเผาศพโยมหญิงวันนี้ เอ้า เผาก็เผา ก็ท่านมาแล้วนี่นะ มาแล้วเดี๋ยวนี้ วังนั้นนะ พอบ่ายประมาณสัก ๔ โมงกว่าๆ เราก็มั่นใจไป พอไปเราก็มั่นใจผ่านทุ่งนาเข้าไปโน้นเลย ไปพวกนั้นก็ยังรอกันอยู่ ทั้งคอยฟังว่าเราจะมาถึงจริงๆ หรือไม่จริง ถ้าไม่จริงจะฆ่าโยมหญิง มีสองทาง โยมหญิงอยู่บนเตียงแล้วละว้างนั้นเถอะ

พอเราไปเขาก็ฮือเข้ามาเลย โอ๊ย มาจริง ๆ มาจริง ๆ อะไร เขาก็เลยพูด โยมหญิงตาลีตาลานมาบอกว่า ท่านพ่อมหาบัวกำลังมา มาบอกเดี๋ยวนี้ว่าจะฆ่าโยมหญิงอยู่ คอยฟังถ้าอาจารย์ไม่มาโยมหญิงต้องตาย แก๊งค์พูดอย่างอาจหาญเสียด้วย นั้นเห็นไหมล่ะ พูดอะไรแก๊งค์ไม่ยอมฟัง บอกว่ามาแล้วเดี๋ยวนี้ วังนั้นเลย พอ ๔ โมงเย็นเราก็มั่นใจไปจริงๆ พวกนั้นก็รออยู่โน้นละ พวกญาติโยมมีหลายคน พระก็มีหลายองค์รออยู่ที่ศาลา รอตามที่โยมหญิงพูด ว่าเราจะมาจริงๆ เหรอ ท่านไม่เคยมาที่นี่ท่านจะมาหรือ พอโผล่เข้าไป โอ๊ย มาจริง ๆ เสียฮือฮาๆ รู้ได้ยังไง ก็โยมหญิงมาฮือฮาๆ เป็นบ้าอยู่ที่นี่ ว่ากำลังจะฆ่าโยมหญิง พอดีท่านอาจารย์มาโยมหญิงเลยรอดชีวิตไป

ไหนโยมหญิงอยู่ไหน อยู่โน้น บอกให้มาหาเราไม่ยอมมา กลัว คือกลัวมากสำหรับเราแก๊งค์กลัวมาก บอกให้มาเดี๋ยวนี้ มาแก๊งค์มานั่งเฉยๆ ไม่พูด แต่เวลาพูดตรงไหนจริงตรงนั้นนะ ที่นี้เราเย็บผ้าอยู่ที่สถานีทดลอง เรากำลังเย็บผ้าอยู่ แก๊งค์ไปกับโยมทองแดงสองคน เราเย็บผ้ากับพระอยู่เฉยๆกุ๊กกิ๊กเรานั้นแหละ มาอะไร ไม่รู้จักเวล่ำ

เวลา แกกั๊นั้งนึ่งทั้งสองคน สักเดียวไม่นานนัก เราไม่พูดด้วยนี่เราเย็บผ้า เขาขึ้นมา มาอะไรไม่รู้จักเวล่ำเวลา เรว่าเท่านั้นแล้วเราก็หยุดแล้วก็เย็บผ้าของเราไปเรื่อย ๆ สักเดียวแกก็ลงไป แกลงไปแกพูดขบขัน อู๊ย วันนี้นึกว่าจะไปดูท่านพ่อบัว ที่ไหนได้พอส่งจิตบ๊ีบท่านจ้อเรายู่แล้ว ส่งที่ไรจ้ออยู่แล้ว อยู่ไม่ได้แผ่นเลย แกหัวเราะคิก ๆ คนเดียว

โยมทองแดงถาม ป้าเป็นอะไร อู๊ย มันขบขัน เรว่าจะไปดูท่าน ที่ไหนได้ท่านดูเรายู่แล้ว เลยอยู่ไม่ได้ จ้องไปที่ไรท่านจ้อเรายู่แล้ว ก็เปิดเลยเท่านั้น หัวเราะมันขบขัน ว่าจะไปดูท่าน ท่านกลับดูเรายู่แล้ว อย่างนั้นนะ แกไม่ค่อยพูดแหละ พูดอะไรจริงอันนั้นนะ แกพูดตรงไหนแน่ทุกอย่าง แกกลัวมากกลัวเรา ก็มีสองคนฝ่ายผู้หญิง แต่ผู้นี้ปากเปราะหน่อย โยมทองแดงปากเปราะ คนนั้นแกไม่ค่อยพูด ถ้าพูดเป็นจริงเป็นจังคึกคักขึ้นมาเลย โยมทองแดงแกก็เป็นความจริงของแกทางหนึ่งเหมือนกัน แต่ปากเปราะ จะตีปากเอานะเรว่า

ศาลาก็ทำพอได้พักเท่านั้น พอเราเดินเข้ามา วักวักขึ้นเลย โอ๊ย ทำไมท่านอาจารย์ เรียกท่านอาจารย์ผู้นี้ ผู้นี้เรียกท่านพ่อ ดุชิตท่านอาจารย์รัศมีแผ่มาหมดเลย เห็นไหม รัศมีรัตสะหมาอะไรเป็นบ้าหรือ เดี่ยวตีปากเอานะ เรว่าจี่ นึ่งเงียบเลย นั้นละบทเวลาแกจะพูดแกปากเปราะ นู่นนะรัศมี รัศมีรัตสะหมาอะไรเดี๋ยวตีปากเอานะ เรากี่ไม่ลืม แกเลยนึ่ง เป็นอย่างนั้นคนนี้ แกภาวนาดีทั้งคู่แหละ แกกำหนดไฟเผา ไม่บอกชื่อแหละ องค์นั้นลักษณะบังเบ้งหน่อย ไปที่ไหนก็อยากให้เขายกตัวว่าดี

พอไป เอ้า โยมทองแดง พอขึ้นไป บ้านแกอยู่กลางทุ่งนาหลังเดียวห่าง ๆ พอขึ้นไปก็นั่งภาวนา ก่อนจะนั่งภาวนาก็บอก เอ้า นั่งภาวนาแข่งท่านอาจารย์มหาบัว วาจี่นะ ปากบังเบ้งละท่านองค์นี้ ไม่บอกชื่อแหละ เอ้า นั่งภาวนาแข่งอาจารย์มหาบัวดูหน่อย เป็นยังงั๊วะ แกกับเราเป็นยังงั๊วะกันแกก็รู้นี่นะ แกนั่งภาวนาอยู่ข้างล่างแหละก็นึกว่า เป็นยังงั๊วะพระองค์นี้จะเก่งขนาดไหน กูจะทดลองดูหน่อย เออะอะจะให้เป็นผู้แข่งกับอาจารย์ของเราอาจารย์มหาบัว ท่านเก่งขนาดไหนเราจะลองดู ก็กำหนดไฟเผา

แกเอาจริง ๆ นะ แกกำหนดไฟเผา ดืดผิงเลย ทำไมโยมทองแดงมาทำอะไรอย่างนี้ บังเบ้งขึ้นเลย โยมทองแดงทำไมเอาไฟมาเผาเรานี้นะ เผาอะไรฉันก็นั่งอยู่ธรรมดา ความจริงเอาแล้วแก้วว่า นั้นไม่เห็นเก่ง ถ้าเก่งกว่าอาจารย์มหาบัวของเราจริง ๆ ก็ให้รู้ขีดไฟดับยังงั๊วะ เรื่องภาวนาต่บกันได้นี้ ไม่เห็นดับได้มีแต่บังเบ้งโดดผิงออกมา นี่แสดงว่าใช้ไม่ได้ อยากมาคุยโม้กับอาจารย์เรา แกมาแล้วให้เราฟังทีหลัง แกปากเปราะ คนนี้ คงเสียไปแล้วแหละ เพราะแกกว่าเราทั้งนั้น โยมทองแดงตอนนั้นดูอายุ ๕๐ แล้ว โยมหรีงถึง ๖๐ กว่าแล้วแหละ คงเสียไปหมดแล้ว มีสองคนนี่ละภาวนาดีอยู่ โยมหรีงก็เก่งทางภาวนา ดูใจคนนี่รู้หมดเลย เพราะฉะนั้นแกมานั่งบ๊ีบจะมาดูใจเรา มาดูที่ไรท่าน

จ้ออยู่นี้ เลยถอยจิตออกมา พอจ้อเข้ามาที่ไรท่านจ้อเราอยู่แล้ว ถึงสามหน โอ้ย ไม่ได้เดี่ยวท่านจะเขกเอา เลยเปิดหนีเลย ลงไปนอนแล้วหัวเราะคิก ๆ ขึ้นมา แกพูดถึงเรื่องแกขบขันว่าจะมาดูใจเราที่ไหนได้เราดูแกอยู่แล้ว

แกภวานาตีทั้งสอง คิดว่าจะผ่านได้ทั้งสอง เราดูเข้าวิถีแล้ว เข้าวิถีที่จะพ้น ไม่ถอยแหละ แต่ตอนนั้นยัง ทางจังหวัดจันทน์มีคนหนึ่ง ทางจังหวัดตราดก็มีคนหนึ่ง เป็นผู้หญิงด้วยกันทั้งนั้น จากนั้นก็ไม่ค่อยปรากฏนัก ธรรมดาๆ แต่สองคนนี้สำคัญอยู่มาก นี่ละการภวานาไม่ขึ้นอยู่กับผู้ใด จิตไม่มีเพศ นิสัยปัจจัยอยู่ในหัวใจนั้น ไม่ได้อยู่กับเพศนั้นเพศนี้ อยู่ที่หัวใจ ใครมีอุปนิสัยยังงี้ๆ จะมีอยู่ที่หัวใจไม่ได้อยู่ที่เพศ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน นิสัยวาสนาอยู่ที่หัวใจ อากัปกิริยาอยู่ที่หัวใจ หัวใจสำคัญมากที่สุดทีเดียว ไปอยู่จันทน์คราวนี้ก็ไต่ประโยชน์ สำหรับผู้หญิงก็เด่นอยู่สองคน ส่วนนอกนั้นก็ธรรมดา พระที่ได้คิดเครื่องเตือนใจมีอยู่เยอะ เราไปจำพรรษาที่สถานียทลอง

พอพูดเรื่องนี้แล้วก็มันขบขันเรื่องท่านอาจารย์สีกับเรา คู่กันมาสักเท่าไรเขาไม่รู้ เรากับท่านอาจารย์สีคู่กันมาสักเท่าไรเขาไม่รู้ ที่นี้พอดีเราไปจำพรรษาที่สถานียทลอง ในตลาดจันทน์พอถึงวันเสาร์วันอาทิตย์ เขาจะไปฟังเทศน์อยู่ทางโน้นละ ฟังเทศน์อยู่ที่สถานียทลอง ท่านอาจารย์สีท่านอยู่วัดป่าคลองกุ้ง แต่ท่านเข้ากรุงเทพบ่อยเข้าแล้วออกมาๆ เรื่อย เวลาท่านมาจากกรุงเทพท่านมาพักวัดสถานียทลอง พวกนี้เขาก็ไปไม่让您ฟังละซี โอ้ย ท่านพ่อ ได้พระติมาองค์หนึ่ง เก่งมากที่สุดทีเดียว เทศน์นี้เป็นน้ำไหลไปเลย ใครจะว่างั้นนะ ท่านอาจารย์มหาบัว เทศน์นี้แหล่เป็นน้ำไหลไฟสว่างไปเลยทีเดียว เวลาท่านตอบ มันต้องอย่างนั้นซิ

คือท่านกับเราคู่กันมาเท่าไรแล้ว พวกนั้นเขาไม่รู้ เขาไปไม่让您ฟัง เวลาท่านตอบ ต้องอย่างนั้นซิ เท่านั้นพอ นี่ท่านอาจารย์สีท่านก็ไปเยี่ยมสถานียทลอง ท่านไปเยี่ยมเอง ไปเยี่ยมแล้วก็พาเราไปอำเภอลอง ท่านไปกับญาติโยม รถตู้คันหนึ่งแล้วเอาเราไปด้วย เวลาหากลับมาท่านจะเอาเราไปที่วัดคลองกุ้งด้วย โอ้ย วันนี้ไปยังไม่ได้ วันพรุ่งนี้จะตามไปที่หลัง วันพรุ่งนี้เราก็ตามท่านไป ท่านสนิทกับเรามากมาตั้งเมื่อไร พวกนั้นเขาไม่รู้ คิดดูอย่างวัดโคศคาราม ระวังเหตุก็เรา อย่างนั้นนะ วัดโคศคารามงานฉลอง ๒๕๐๐ คนแน่นหมดเลย ที่นี้พอดีมันก็เกิดเรื่องภายในวัด ยุ่งกันฝ่ายผู้หญิง แม่ครัวไม่พอบ้างอะไรบ้างยุ่งกัน

ท่านว่างานนี้จะให้มีอยู่สองอาทิตย์ ทำประมาณสัก ๖-๗ วันเรื่องราวก็เกิดขึ้น ท่านก็สั่งท่านอาจารย์เจี๊ยะนี่ละมาเลย 让您เจี๊ยะไปหาเรา ให้ไปบอกมหาบัวเข้าไประวังครัวเดี๋ยวนี้ ห้ามไม่ให้ใครเป็นตัวแทนไปเลย ห้ามมหาบัวเท่านั้นไป สั่งท่านอาจารย์

เจ็ยะมาบอก โอ้ย ทำใจอย่างนี้ ก็ทำนองอย่างนี้จะทำใจ เราก็เลยไป นั่นละเรื่องราวมัน จึงไประงับ ท่านคงจะเห็นผล พอเรากลับอกมาแล้วประกาศแม่ครัวขึ้นตั้งสองร้อยสามร้อย สองร้อยตอนค่ำ แล้วก็สองร้อยกว่า จน ๗ โมงเช้าสามร้อยกว่า แม่ครัวเต็มเอี้ยดเลย พอ เลยขยายงานไปอีกเป็นสามอาทิตย์ นี่เราก็อิ่มแล้ว เรื่องราวเราละระงับเรื่องครัว

เราเอาอย่างหนัก ๆ เลยทีเดียว เพราะมันไม่ลงกัน แม่ครัวมีแต่เขาโคง ๆ ตัวใหญ่ ๆ ตัวทึฐิมาณะใหญ่ ๆ ทั้งนั้นอยู่ในครัว พออาจารย์เจ็ยะพูดคำหนึ่งเขาธุมมานี้หลงทิศ เมามัด นี้ ๆ ท่านอาจารย์เห็นไหมผมพูดอะไรไม่ได้ พอทางนี้พูด ทางนั้นขึ้นทางนี้ขึ้นเลยนะ ฟาดอาจารย์เจ็ยะ อาจารย์เจ็ยะเลยมากระชากับเรา นี่ท่านอาจารย์ผมพูดอะไรไม่ได้นะ เราก็อึ้ง จากนั้นก็ให้เขาพูด เอา บอกตรง ๆ เลย ให้พูดคนละฝ่าย ฝ่ายไหนจะพูดเรื่องราวอะไรให้พูดมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ฝ่ายหนึ่งให้หนึ่งเราบอก บอกชัดเจนเลย เอาอย่างเด็ดนี้ะ ไม่เด็ดไม่ได้

นี่ก็ขบขันดีเหมือนกัน ทางนี้พูดทางนั้นจะแยบออกมาไม่ได้ ฟัดเลย เลยหนึ่งหมด เอ้า ทางนี้มีอะไร เอ้า พูดออกมาให้หมด บอกให้หมด พอหมดแล้ว หมดแล้วเหอหมดแล้ว เอ้า ทางนี้ขึ้น ทางนี้เจ็ยะ ทางนี้ก็เจ็ยะทางนั้นขึ้นเต็มที ๆ เราก็อเอาทั้งสองเข้ามาประมวลงกัน ไม่เอามากละเอาเด็ดเสียด้วย ทั้งสองนี้เรามาในนามลูกศิษย์ของท่านพ่อ นะ เราไม่ได้มาในนามอาจารย์ของท่านพ่อ เมื่อต่างคนต่างไม่ได้มาในนามของอาจารย์ ท่านพ่อ เป็นลูกศิษย์ของท่านพ่อด้วยกันทั้งสองฝ่าย การมาทะเลาะเบาะแว้งอย่างนี้มันเป็นการเสริมเกียรติท่านพ่อ หรือเป็นการเหยียบท่านพ่อลง เอ้าตอบ นั่นขึ้นอย่างนี้ขึ้นนี้เลย

เอ้า ทีนี้ข้อสำคัญที่สุดคือว่า เวลานี้ท่านพ่อท่านไม่มีอะไรท่านนิ่ง ๆ ฟังเหตุการณ์ของพวกเราอยู่ ซึ่งกำลังกััดกัน บอกตรง ๆ นี้ละเรา อยู่เวลานี้ นี้หากว่าท่านพ่อท่านดำเนินตามความรู้ความเห็นของท่านแล้ว ท่านเตรียมบริขาร ๘ เท่านั้น เดินผ่านพวกเราที่เป็นลูกศิษย์ทั้งหลายอวดอ้างตนเองว่าเป็นลูกศิษย์ท่านพ่อ ๆ ทั้งวัดนี้ นะ ท่านเดินผ่านมานี้ว่า อาตมาไม่มีวาสนาแล้วเวลานี้ มีลูกศิษย์เท่าไรก็ไม่สามรถที่จะระงับ หรือจะส่งเสริมวาสนาอาตมาได้ อาตมาจะไปตามบุญตามกรรมของอาตมา สะพายบาตรเดินผ่านออกไปนี้ เอ้า ทั้งหมดนี้ใครจะไปเอาท่านกลับคืนมาได้มีไหม เอ้า ว่าซิ

หนึ่งหมดเลย ก็เวลานี้เหตุการณ์ยังสมควรที่จะพิจารณากันได้อยู่ ในระหว่างลูกศิษย์ทั้งหลายที่จะคุยกันเพื่อส่งเสริมครูบาอาจารย์ ทำไมจะทำไม่ได้ แล้วจะให้ครูบาอาจารย์ออกหนี ด้วยการว่าท่านมีวาสนาน้อย ในขณะที่เดียวกันพวกเราวาสนาเป็นยังงั้นนั่นชััดกัน เอากันตรงนี้ละ เอ้า ใครจะไปเอาท่านมาได้ไหม ตอนนีท่านยังไม่ไป เราจะพิจารณายังงั้น ไอ้เรื่องแม่ครัวเขาก็มาในนามเป็นลูกศิษย์ทุกคน ไปโรงไหน ๆ ติดต่อโรง

ไหนก็ได้แม่ครัวยากอะไรเราว่า แต่ครูหาอาจารย์นี้ทำได้ง่ายๆ เหรอ ชัดกันตรงนี้นะ ที่นี้ก็ลงพริบเลย คนนี้จะไปติดต่อครว้นั้น คนนั้นไปติดต่อครว้นี้พริบเดียวเลย เพราะเห็นโทษที่ท่านจะเตรียมของออกมาเดินฉากหน้าไปนี่ แล้วใครแม่คนเดียวลูกศิษย์เต็มวัดนี้ จะไปเอาท่านกลับคืนมาได้ใช่ไหมล่ะ เวลานี้ท่านยังไม่ได้ก้าวเดิน เราจะปฏิบัติยังไงว้างั้น ลงกันทันทีเลย

แม่ครัวนี้พริบเดียว ยังไม่ถึงสองทุ่มพาดสองร้อยคนแล้ว พอสองทุ่มกว่าสองร้อยกว่าคน พอเก้าโมงเช้านี้ออกมาสามร้อยกว่า เรื่องราวเรียบไปเลย เพราะเห็นโทษที่ท่านจะก้าวหนึ่จะเป็นยังไง อันนี้มันหนักมากขนาดไหน มันยอมมันเห็นโทษ เลยพริบเลย เรียบตั้งแต่นั้นไม่มีเรื่องกันเลย จนกระทั่งท่านได้ขยายงานออกไปอีกเป็นสามอาทิตย์ เรียบตลอดเลย ก็อย่างนั้นแล้ว ไม่พ่นละหลวงตานี้ไปไหนหากมีจนได้ อันนั้นเด็ดมากนะ จนกระทั่งอาจารย์เจี๊ยะได้มากกระซิบ ท่านอาจารย์ผมพูดอะไรไม่ได้นะ เรากี่นี่เฉย

บทเวลาเราจะพูด เอ้า ฝ่ายไหนจะพูดออกมา ทางนี้ให้เสียบหมด พอทางนั้นเสร็จเรียบร้อย เอ้า ทางนี้พูดทางนั้นให้เสียบๆ จากนั้นแล้วเราเอาสองเรื่องนี้มาประมวลกันก็ใส่ตูมไปเลย เรียบร้อยไปเลย ก็อย่างนั้นแล้ว สนิทสนมกันหรือไม่สนิทสนมกันเรากับท่านพ่อสี่นะเข้าใจไหม เขายังว่า โอ้ย ได้พระดีมาเทศน์ เทศน์น้ำไหลไปเลยท่านพ่อๆ ใครท่านว้างั้น อาจารย์มหาบัวอยู่วัดสถานีทดลองใจ เทศน์น้ำไหล มันต้องอย่างนั้นซิ ท่านว่าท่านนั้นพอ ก็เราคุ่นกันมาสักเท่าไร พวกนี้ไม่รู้เรื่องนี้นะ ท่านมีแต่ว่า มันต้องอย่างนั้นซิ ขบขันดี วันนี้พูดเรื่องอะไรก็เลยไปใหญ่ แต่ก็เป็นคนคิดได้ดี (โยมหญิง) โยมหญิงจะพ่นได้นะ เพราะเข้าช่องแล้ว เข้าช่องจะไปแล้ว โยมทองแดงก็เหมือนกัน ตอนนั้นยัง หากจะไป ถ้าลงเข้าจุดนี้แล้วพุงเลย ไม่ถอย

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz